

SPEKTRUM

Časopis zo života rímskokatolíckej farnosti Vítaz

ročník 23
Október 2022
číslo 8

„Obnovme v sebe úžas nad darom Eucharistie“

„Obnovme v sebe úžas nad darom Eucharistie“

Pri modlitbe s veriacimi zidenými v hojnom počte na Námestí sv. Petra, pápež komentoval Ježišove slová z Evanjelia podľa Jána: «Ja som chlieb života» (6, 48).

Ako Svätý Otec vysvetlil, chlieb symbolizuje základ pre každodenný život. Ježiš navyše nie je hocijakým chlebom, ale chlebom života. Človek bez neho len živorí:

„Bez neho skôr živoríme, než žijeme: lebo iba on sýti dušu; len on nám odpúšťa to zlo, ktoré sami nedokážeme prekonať; len on nám dáva pocítiť, že sme milovaní, aj keď nás všetci sklamali; len on nám dáva silu milovať; len on nám dáva silu odpúšťať v ťažkostiach; len on dáva srdcu ten pokoj, ktorý hľadá; len on dáva večný život, keď sa život tu dolu končí. Je nevyhnutným chlebom života.“

Pápež František vyzval veriacich obnoviť v sebe úžas nad darom Eucharistie a to najmä prostredníctvom adorácie:

„Obnovme v sebe tento úžas. Urobme tak adorovaním Chleba života, pretože adorácia naplňa život úžasom. Ježiš túži po dôvernosti s nami, chce vstúpiť do nášho života. Po čom netúži? Aby bol odsunutý na okraj – on, ktorý je chlebom –, aby bol opomínaný a odkladaný na bok, alebo aby sme sa ho dovoľávali len vtedy, keď ho potrebujeme.“

Petrov nástupca veriacich vyzval i k tomu, aby Ježiša pozvali do rodiny, ku každodennému spoločnému stolovaniu: „Pozvime ho k nám domov, modlime sa „podomácky“. Ježiš bude s nami za stolom a my budeme nasýtení tou najväčšou láskou.“

(Prihovor Svätého Otca Františka pri poludňajšej modlitbe Anjel Pána v nedeľu 8. augusta 2021)

OBSAH

Úvodník 2

KATECHÉZA

Nekrológ za kanonikom 4

Niekoľko čriepok 6

Homília 28. nedeľa rok "C" 8

Homília 29. nedeľa rok "C" 10

Homília 30. nedeľa rok "C" 12

Homília 31. nedeľa rok "C" 13

NÁZORY, SVEDECTVÁ

Sv. Otec v Kazachstane 14

SPEKTRUM MLADÝCH

Šľachetný čin 16

Farská púť 17

Detský letný tábor 22

Ahoj, deti! 24

Máš problém? (107. časť) 25

Trampoty v manželstve (165. časť) 27

Stalo sa, stane sa 29

Prehľad bohoslužieb 30

SNÍMKY

Titulka: M. Magda

Vnútoraná predná: M. Magda ml.

Vnútoraná zadná: Pútnici

Vonkajšia zadná: E. Jenča

SPEKTRUM**Vydáva:**Rímskokatolícky farský úrad
vo Vífaze pre vnútornú potrebu**Za vydanie zodpovedá:**

d. o. Marek Hnat so spoločnosťou redakcie

Jazyková úprava: Anna Blížmanová**Grafika:** Martin Magda sr.**Redakčný tím:** Ľ. o. Ján Biroš, Martina Gondová, Žofia Jenčová, Mária Magdová, Monika Magdová, Peter Stašík, Melánia Tkáčová, Zuzka Forišová, Blažej Vaščák**Kontakty:** Tel.: 051/79 16 235; 79 16 116e-mail: vítaz@rimkat.sk, spektrum@rimkat.skwww.farnostvítaz.sk

IBAN SK36 0900 0000 0050 3744 5647

Redakcia si vyhradzuje právo úpravy textov.

snímka: M. Magda

Pane, nauč nás**Pane, nauč nás vychádzať zo seba samých****a vykročiť na cestu hľadania pravdy.****Nauč nás ísť a vidieť,****nauč nás počúvať,****aby sme v sebe nepestovali predsudky,****aby sme nerobili urýchlené závery.****Nauč nás ísť tam, kde nikto nechce ísť,****nájsť si čas na to, aby sme pochopili****a sústredili sa na podstatné,****aby sme sa nenechali rozptyľovať zbytočnosťami,****dokázali odlišiť klamné zdanie od pravdy.****Daj nám milosť spoznať tvoje príbytky vo svete****a čestne vyrozprávať, čo sme videli.***Veriaci z Vífazy, pútnici do Florencie, Ríma a Assisi, darovali monštranciu,
ktorej snímka je na titulke.*

Nekrológ za kanonikom

Vo štvrtok 14. júla 2022 v 81. roku života a v 49. roku kňazstva zomrel v Prešove vsdp. Mons. ThLic. Jozef Šechný, magister košickej kapituly kanonikov. Pochádzal z obce Hendrichovce a cintorín v jeho rodnej obci bude miestom aj jeho posledného odpočinku. Za kňaza bol vysvätený v Bratislave 8. júna 1974 spolu s terajším košickým arcibiskupom Mons. Bernardom Boberom, či niekdajším farárom a bývalým dekanom solivarskej farnosti Mons. Gabrielom Raganom. Hneď po kňazskej vysviacke bol mimo pastoračie, potom pôsobil ako kaplán v Prešove (1975) a v Humennom (1977) a ako správca farnosti v Hažlíne (1977-1979), Gaboltove (1979-1984), Kračúnovciach (1984-2004) a v Prešove-Solivare (2004-2017), kedy síce odišiel do dôchodku, ale neužíval si zaslúžený odpočinok, ale naďalej v rámci svojho veku, telesných síl a zdravotného stavu vypomáhal vo svojej poslednej farnosti v Solivare. Tolko strohé fakty a suché informácie o dátumoch a miestach. Ale či sa nedá viac povedať o jeho osobe a o jeho živote? Ale pravdaže a nie málo. Kto teda bol a aký bol pán kanonik?

Hneď na úvod chcem povedať, že ja vonkoncom nie som najpovolanejším spomínať, rozprávať a hodnotiť jeho prácu a službu. Je určite oveľa viac tých diecéznych kňazov i veriacich laikov, ktorí ho poznali viac, lepšie a hlbšie a môžu o ňom vydať pekné svedectvo z jeho mladosti a študentských čias, z jeho prvých kňazských rokov i z jeho aktívneho pôsobenia vo farnostiach, kde zanechal hlbokú stopu pre svoj príkladný kňazský život i pre svoju zameranú činnosť pri stavbe nových a obnove starých kostolov. Ako člen stavebnej a liturgickej komisie sa významnou mierou zaslúžil o zveladenie mnohých Božích chrámov v našej arcidiecéze.

Rozumel týmto veciam, venoval sa týmto záležitostiam a preto mu patrí vďaka za realizáciu mnohých Božích stánkov, o ktoré sa pričínal. Pápež ho menoval za Kaplána Jeho Svätosti a udelil mu čestný titul Monsignore a takisto bol pápežom menovaný za kanonika košickej kapituly. Nikdy nechýbal pri slávnostných liturgických zhromaždeniach v Katedrále sv. Alžbety v Košiciach, kde si obliekal rochetu, fialovú mozzettu a kano-nický biret s rozstrapkaným brmbolcom, ale bol to aj kňaz pracovného odevu a zaprášených montérok. Bol oddaný svätej Cirkvi a kňazskej službe Košickej diecézy tak za čias komunizmu, kedy štátna moc ešte kňazom v pastorácii udeľovala resp. neudeľovala štátny súhlas, ako aj po Nežnej revolúcii v novembri '89, kedy sa naplno rozvinul jeho manažérsky talent a schopnosti pri výstavbe nových kostolov, ktorých bolo po štyridsaťročnom útlme nedostatok. Zanechal po sebe na tomto svete nielen stopy svojich krokov, ale aj odtlačky svojich rúk, ktoré priložil k dielu a k výstavbe nových chrámov. Tie sú jeho vizitkou a budú aj naďalej trvalou a viditeľnou spomienkou na neho.

Mons. Jozef Šechný bol mojím princípálom posledný rok mojich seminárnych štúdií. Do farnosti Najsvätejšej Trojice v Prešove-Solivare prišiel krátko po mojej diakonskej vysviacke v roku 2004, priviedol ma k mojej kňazskej vysviacke v júni 2005 a sprevádzal ma ako primicianta k oltáru farského kostola, kde som slúžil svoju prvú svätú omšu. Som mu vďačný za príklad a svedectvo jeho života, ktoré mi odovzdal ako poslanie, aby som na tejto ceste našiel naplnenie života a daru, ktorý som dostal. Nenarozprávali sme toho veľa, ale on učil a kázal jednoduchosťou svojho života, ktorý bol poznačený oddanosťou a vernosťou.

Náš otec kanonik bol človekom príjemným a láskavým. Mal rád spoločnosť svojich veriacich, kde vedel byť veľmi srdečným, žoviálnym a vtipným partnerom na rozhovor. Mal vzácnu schopnosť nadhľadu nad sebou, nad svojimi charakteristickými vlastnosťami a typickými črtami, nebral seba a svoje zásluhy príliš vážne a zostal pevne nohami na zemi. Ľudia sa dobre cítili v jeho spoločnosti, kde vedel byť uvoľnený a zábavný. Popri svojich povinnostiach, pracovnej a pastoračnej zaneprázdnenosti či telesnej únave si stále vedel nájsť čas prísť medzi svojich veriacich, napríklad do farskej sály ku zboru Trinitas, posediť s ľuďmi a porozprávať s nimi pri pohári vína a kysnutých koláčoch, ktoré mal rád. V pamäti nám aj ako milá a úsmevná spomienka na neho zostane aj jeho nie príliš dokonalý spev, jeho typické slovíčka v kázňach, povestný bol aj šoférom na svojom aute.

Ako kňaz bol horlivý a obetavý, a to aj potom, čo ako výpomocný duchovný sa už radil k seniorom v pokročilom veku. Oslavy jeho 75. a 80. narodenín boli dôkazom toho, že ľudia si ho vážia a majú ho radi, pretože je to vzácny človek. Vedel si získať deti cukríkmi i dospelých svojou múdrosťou a skúsenosťami. Pracoval a slúžil do posledných týždňov svojho života: slúžil sväté omše, vykonával pobožnosti, spovedal, ešte týždeň pred svojou smrťou mal sprevádzať seniorov na púti v Levoči a viesť na Mariánskej hore krížovú cestu. Len pred mesiacom 8. júna 2022 si Mons. Jozef Šechný takpovediac symbolicky na záver za svoje celoživotné dielo prevzal z rúk pani primátorky Ing. Andrey Turčanovej Cenu primátora mesta Prešov za dlhodobú pastoračnú činnosť, za tvorivú a činorodú prácu, za záchranu a zachovanie kultúrneho a pamiatkového dedičstva v meste Prešov a za zvyšovanie morálnej, kultúrnej a spoločenskej úrovne obyvateľov mesta Prešov.

Zosnulý pán kanonik Mons. Jozef Šechný je ako kňaz neodmysliteľne spojený s mestom Prešov. V Prešove totiž v roku 1975 začínal ako kaplán a v Prešove-Solivare skončil ako farár, dekan a výpomocný duchovný a v prešovskej nemocnici zomrel. Aj počas pôsobenia v našej farnosti nepochybne zasial do mnohých srdc-tisícky semienok dobra a keby sme teraz od nás všetkých pozbierali tisíce čriepkov spomienok na neho, vytvorila by sa nám krásna mozaika jeho srdca a jeho osobnosti.

Začal som písať tento smutný nekrológ pri príležitosti úmrtia vsdp. Mons. Jozefa Šechného, ktorý sa však nevdojak zmenil na ďakovné laudatio za jeho život a službu. Z radov presbyterátu Košickej arcidiecézy odišiel do večnosti dobrý a verný sluha, ktorému Pán zveril mnoho talentov, ale on bol verný nad málom a zveľadil ich; veríme, že teraz zaslúžene vojde do radosti svojho Pána v jeho kráľovstve. Nech ho do neba sprevádza naša úprimná vďačnosť, odprosenie za naše previnenia voči nemu i odpustenie jeho nedokonalostí a prehreškov voči nám, modlitba za spásu jeho duše a prosba nech sa prihovára u Boha aj za našu farnosť, do dejín ktorej bude veľkými písmenami zapísané aj jeho meno. Requiescat in pace!

Branislav Polča, farár, Bystré

Niekoľko čriepok z rodinného a kňazského života otca kanonika

Náš Jozef, ako sme ho familiárne volali, sa narodil 18. 9. 1941 v Hendrichovciach ako jeden z piatich detí rodičov Jána Šechného a Doroty, rodenej Antolíkovej. Jeho otec bol mlynár a teda sa narodil v mlyne a rodáci ho volali „minárov Jožko“. Mal troch bratov, Vincent je starší, František je mladší a nebohý Imrich bol najmladší. Jediná sestra Mária je v súčasnosti našou solivarskou farníčkou. Jozef ako malé dieťa začal veľmi neskoro chodiť, mal už takmer 3 roky, keď mohol bez dozoru samostatne chodiť. Všetci, čo ste ho poznali, viete ako rýchlo chodil až do posledných chvíľ svojho života. To, čo za mladosti ušetril, dohŕňal po celý život. Základnú školu absolvoval v rodnej obci a „meštianku“ v obci Hermanovce, kde musel dochádzať autobusom. Jedného dňa sa veľmi neponáhlal a autobus odišiel. Vrátil sa domov, že už do školy nejde, lebo ďalší autobus ide až o 3 hodiny. Jeho mamka to neakceptovala a náš Jožko musel absolvovať cestu dlhú päť kilometrov do školy peši. Potom sa už nikdy nestalo, že ho autobus nechal.

Strednú školu, vtedy Jedenástročnú strednú školu absolvoval v Sabiнове, kde dennodenne dochádzal autobusom. Po maturite sa rozhodol, že sa stane geodetom a prihlásil sa na Priemyselnú školu stavebnú a zeme-meračskú do Košíc, kde absolvoval nadstavbové štúdium, ktoré ukončil v roku 1961. Po škole pracoval ako zeme-merač a v číždách, v čase aj v nečase, ako za detstva brodil sa po poliach a cestách východného Slovenska, aby zameral potrebné parcely pre kataster. Preto veľmi dobre poznal takmer všetky dediny Šariša, Spiša aj Zemplína.

Jeho túžba po kňazstve bolo dlho skrytá v jeho duši. Pre rodinu bolo veľkým prekvapením, keď využil krátke zmätky v štáte pred následnou normalizáciou a bol prijatý na Teologickú fakultu a do jediného seminára v Bratislave. Už v seminári vtedajší režim zaregistroval, že ho Jozef nemá veľmi v oblube, čo sa prejavilo aj po jeho vysvätení za kňaza v roku 1974. Zostal takmer pol roka bez kaplánskeho miesta. Po kaplánskom mieste v Prešove a v Humennom dostal farnosť „na konci sveta“ v Hažlíne, kde však pôsobil veľmi krátko.

Najviac peripetii s vtedajšou mocou mal v Gaboltove. Keďže ide o známe pútnické miesto, bol stále pod drobnohľadom „cirkevného tajomníka“. Prvé problémy nastali, keď začal rekonštruovať farskú budovu. Údajne sa odchyľoval od schváleného projektu, tak každú chvíľu ho hľadala nejaká kontrola. Raz sa stalo, že prišli na kontrolu noví kontrolóri a hľadali pána farára. Pán kanonik bol v montérkach na lešení a nechceli mu uveriť, že on je skutočným farárom.

Odpusty v Gaboltove sa každoročne, čo do počtu pútnikov zväčšovali a preto vtedajšia vrchnosť hľadala rôzne spôsoby, ako prekaziť ich hladký priebeh. Pred jedným odpustom prenikla informácia, že vrchnosť sa pripravuje v čase odpustu vypnúť v Gaboltove elektrinu. Jozef sa to dozvedel a cez známych podporovateľov katolíckej cirkvi zabezpečil elektrocentrálu, ktorú ukryli do garáže a bola pripravená zabezpečiť elektrinu na pútníckom mieste. Asi sa to dostalo do uší vrchnosti, nakoniec elektrinu nevypli.

Po každom odpuste ho obyčajne navštívili v pondelok na fare pracovní-

ci Okresného národného výboru, aby ho kritizovali, čo všetko bolo nedobre z ich pohľadu. Po jednom odpuste pán kanonik hneď v pondelok zavčasu odišiel na dovolenku do Maďarska a keď sa po týždni vrátil, ich výhrady už neboli aktuálne. Nestihli si totiž všimnúť, že iný odbor ONV mu schválil na tento týždeň dovolenku.

Týmto príspevkom chceme poukázať na to, že pán kanonik bol človekom, ktorý vyšiel z nášho slovenského vidieckeho ľudu. Bol človekom z mäsa a kostí a vážil si každého človeka, s ktorým sa stretol. Vedel sa chytiť aj lopaty, ak to bolo treba a zasmiať sa aj nad svojimi chybami. Chceme preto, aby ste si ho takého pamätali a spomínali naňho s láskou. Pred svojou sedemdesiatkou napísal otcovi arcibiskupovi list, v ktorom sa zamýšľal nad svojím kňazským životom. Pýtal sa v ňom sám seba: „Bol som užitočným kňazom pre Cirkev?“ Dnes už pozná odpoveď od svojho najvyššieho pastiera. My sa modlíme, aby jeho hodnotenie bolo milosrdné.

snímky: rodinný archív

KATECHÉZA

Homília na 28. nedeľu, rok C
z prípravy kňaza + Jána Biroša

Nevďačný je ten, kto považuje všetko za samozrejmosť

Milí veriaci, jednou z najkrajších čností, ktorú si my kresťania máme v živote osvojiť je VĎAČNOSŤ. Je to úprimné uznanie zásluh, ktoré človek prejavuje tomu, kto ho zahŕňa láskou, štedrosťou a odmenou. K vďačnosti sme zaviazaní nielen zo slušnosti, ale aj z titulu viery. Kto stále bedáka, že je prenasledovaný ľudským nevďakom, prezrádza, že má málo životnej zrelosti. Nevďak však patrí k životu! Každý ho v nejakej forme zakúša.

Policajtovi, ktorý korektne vykonáva svoju neľahkú službu, sa nedáva horšie ako zvieratu a neraz býva aj telesne napadnutý. Rozhodcovi, ktorý poldruha hodiny behá spotený po ihrisku, len aby sa riadne dodržiavali pravidlá hry, je nakoniec vinníkom, na ktorého sa všetko zvezie a ktorý sa s hanbou vypíska. Filmová hviezda, okolo ktorej sa točí celý svet, jedného dňa bez pardonu padne a je natrvalo zabudnutá. Rodičia, ktorí sa snažia zo svojich detí vychovať niečo poriadne, jedného dňa počujú: „Vy ste za všetko vinní, nemali ste

nás priviesť na svet.“

Ani Pán Ježiš nebol výnimkou. Keď sa mu dostalo hrubého nevďaku, nikdy nebedákal. Takzvané „Nárek“ Veľkého piatku: „Ó, ľud môj, čo som ti učinil..., v čom som ťa zarmútil...?“ Tieto slová nepochádzajú od Pána Ježiša. Podľa evanjelia si Pán Ježiš sťažoval na nevďak iba raz, keď sa z desiatich uzdravených malomocných len jeden prišiel poďakovať. „Nebolo ich očistených desať? A kde je tých deväť?“ No nebola to ani sťažnosť, ako skôr triezve konštatovanie skutočnosti: čo má človek za to, keď iným preukáže dobro!

Aké sú príčiny nevďaku? Kedy som vlastne nevďačný? Záleží predovšetkým na vnútornej povahe nevďačnosti. V náhlosti zabudnute „Ďakujem pekne!“ ešte nerobí z človeka nevďačníka. A naopak: kto pri každej malej príležitosti stále opakuje „Ďakujem“, pretože to má vštepené výchovou, môže byť aj napriek tomu všetkému nevďačným človekom.

Nevďačný je ten, kto považuje všetko za samozrejmosť, čo v skutočnosti samozrejmosťou nie je: napríklad služby druhých ľudí, že si zdravý, že môžeš pracovať, že si sa dočkal dneška, že sa stretávaš s dobrými ľuďmi... Nič z toho nie je samozrejme, ani to, že môžeš voľne dýchať. Kto pozná nejakého astmatika, ktorý polovicu noci preседí pri okne a snaží sa nadýchnuť vzduch, ten vie, že samo dýchanie nie je samozrejmosťou a že aj za to

musíme byť Bohu povďační.

Nevďačný je ten, kto má všetko, čo potrebuje k slušnému životu, naviac ešte voľný čas, prázdniny, a aj napriek tomu je nespokojný, to znamená, že by chcel mať všetko, nielen dom a auto, ale aj šťastie a úspechy iných.

Spočíva nevďak v nedostatku viery? Má vďačnosť vôbec niečo spoločné s vierou v Boha? Áno, aj nie. Sú ľudia, ktorí neveria a predsa sú vďační, nie z rutiny, ale zo srdca. A opačne, koľko nevďačných je medzi nami, ktorí sa pravidelne modlíme a chodíme do kostola. Možno by sme mohli povedať: presvedčený veriaci má sklon k vďačnosti. Za všetkým vidí Boha, ktorému je potrebné ďakovať za zdravie, život, za dobro ľudí, za každý deň. Cítia sa ako stále prijímajúci a obdarovaní.

Pán Ježiš rozhodne nepatrí k tým, ktorí oplývali pozemskými majetkami. V Písme síce stojí, že pochádzal z kráľovského rodu Dávidovho, ale tento bol vtedy už taký chudobný, že si za to nikto nič nekúpil. Ako väčšina jeho súčasníkov žil z ruky do úst. Na svoju situáciu raz urobil narážku, keď povedal, že líšky majú svoje brlohy, vtáci hniezda, ale on nemá, kam by hlavu zložil. Napriek tomu všetkému bolo jeho srdce stále naplnené vďačnosťou, ktorú vyjadrovali jeho ústa v hymnických tónoch, napríklad: „Ďakujem Ti, Otče, že si tieto veci ukryl pred múdrymi a obozretnými, ale maličkým si ich

vyjavil.“ Keď sa od neho nemohli odtrhnúť davy na púšti, zázračne ich nasýtil. Neodbytnosť davu iste nebola dôvodom k vďačnosti. A aj napriek tomu to všetko Prísma hovorí, že „vzal chleby, vzdával vďaky Bohu, požehnal a rozdával, kto koľko chcel“. A v noci pred svojím utrpením, kedy bolo ešte menej dôvodov k ďakovaniu, čítame, že vo večeradle vzal chlieb a víno a vzdával vďaky.

Prečo Pán Ježiš ďakoval aj v takýchto situáciách? Pretože videl život z inej perspektívy, než ako ho vidíme my. Na nič nečakal, iba na príležitosť, aby mohol obdarovať druhého, niečo mu dať. A za to ďakoval. Lebo čo sa na začiatku javí ako zlo, nešťastie alebo pohroma, môže byť neskôr dôvodom k vďačnosti.

Oko nevidí dobré veci, ktoré sú príliš blízko oka. Vidí ich až vtedy, keď sú umiestnené v primeranej vzdialenosti. A tak nezriedka, čo dnes považujeme za nešťastie, si začneme po uplynutí doby vážiť ako Boží dar, za ktorý je potrebné Pánu Bohu poďakovať.

Nuž, vďaka Ti, Pane Bože, že aj keď na Teba nemyslíme, Ty neprestávaš myslieť na nás. Vďaka, že aj keď sme neverní k Tebe, Ty zostávaš verný, že aj keď my nie sme voči Tebe vďační, Ty nás nesmiernie miluješ a odpúšťaš nám. Amen.

Florenca, most zlatníkov; snímky: pútnici

KATECHÉZA

Homília na 29. nedeľu, rok C
z prípravy kňaza + Jána Biroša

„Mamička, nechaj ma umrieť!“

**Milí veriaci,
Pán Ježiš naučil svojich učeníkov, aby sa modlili: „Príd' kráľovstvo tvoje.“ Príchod Božieho kráľovstva bude úplný, až keď príde Syn človeka - Pán Ježiš na konci sveta. To tej doby je potrebné vytrvať a modliť sa. Je to doba, ktorá rozhodne o všetkom.**

Pán Ježiš nás povzbudzuje k modlitbe. Možno, že sa nám zdá prehnané, keď sa tu hovorí, že je potrebné volať dňom aj nocou. Môže nám to pripadať prehnané, len keď nevidíme biedu sveta a aj svoju vlastnú biedu. Aby nás povzbudil, rozpráva Ježiš podobenstvo o sudcovi, ktorý sa nebál Boha a z ľudí si nič nerobil. Prichádza k nemu vdova, ktorá nemá peniaze, aby ho podplatila. Chodí za ním stále. Nakoniec to pomohlo a sudca sa jej zastal. Čím skôr teda pomôže Boh tomu, kto ho vytrvalo prosí!

Švajčiarsky spisovateľ Jürgen Thorwald v knihe, ktorá vyšla v slovenskom preklade, rozpráva, čo všetko ľudia podniknú, aby zachránili zdravie a život. Rozpráva o 16-ročnom chlapcovi. Tommy chodil na strednú školu a bol zdanlivo zdravý. Raz v januári ho niekto neúmyselne udrel v mieste pečene, keď hrali basketbal. Pretože mal

hrozné bolesti, bol prevezený do nemocnice a bol operovaný.

V noci zazvonil telefón pri posteli Tommyho matky, kde jej bolo povedané, že je potrebná operácia a pýtali sa, či s tým súhlasí. Matka hneď sadla do auta a išla do 150 km vzdialenej nemocnice. Tam sa dozvedela, že krvácanie sa podarilo zastaviť, ale zistili, že chlapec má veľký nádor na pečeni. Povedali jej, že v tomto prípade sa rakovina liečiť nedá. Chlapcovi dávali ešte pol roka života. Matka sa však rozhodla, že bude o jeho život bojovať, hoci ešte vôbec nevedela ako.

Po operácii bol stav pacienta dobrý a začal sa zotavovať. Matka začala robiť to, čo si zaumienila. Obrátila sa na lekárov a priateľov, či existujú nejaké možnosti liečenia. Čítala knihy a časopisy, ktoré sa toho týkali. Plnila všetky chlapcove priania. Trýznená strachom, že stráca čas, zháňala ďalšie lieky, ale keď sa o tom radila s lekárom, ten jej povedal, že sa musí zmieriť s osudom. Povedala mu, že presne to ona nechce urobiť a nechce premeškať ani jednu šancu. Lekár ju poslal k odborníkovi a ten jej povedal, že jedinou nádejou by bola transplantácia pečene. Skutočne sa o to pokúsili. Operácia trvala osem hodín. Potom sa chlapec musel operovať ešte raz. Chlapec prosil: „Mamička, nechaj ma umrieť!“ Ale ona ho stále povzbudzovala a hovorila, že musí bojovať. Chlapec zomrel mesiac po operácii.

Kniha obsahuje viac podobných

příkladov, pri ktorých ľudia podniknú všetko, aby zachránili život, hoci aj nakrátko, napríklad prvá operácia srdca, ľadvín, transplantácia. To, čo ľudia pretrpeli pri transplantácii srdca, bolo tak hrozné, že by sa to dalo porovnať k nejakému mučeniu a pritom na úplnom začiatku transplantácií sa počas štyroch rokov vykonalo 159 takýchto transplantácií. Len jeden človek prežil rok a pol po transplantácii. Všetci ostatní zomreli skoro. Tu je vidieť, ako je človek ochotný podniknúť všetko, vytrpieť všetko a to aj pre nepatrnú nádej na život, hoci len na veľmi krátku dobu.

A teraz si položíme otázku: Čo sme ochotní vytrpieť, čo sme ochotní vykonať pre šancu života, ktorý nám žiadna choroba, žiadna smrť nemôže vziať? Je to život, ktorý nám ponúka zmŕtvychvstály Kristus! Ako je potom možné, že neberieme vážne všetko to, čo hovoril, napríklad to, čo povedal v dnešnom evanjeliu o modlitbe? My sme však obyčajne zahľadení len do krátkej doby nášho pozemského života, trápime sa pre maličkosti. Ľudia hľadajú neslýchané prostriedky, aby si život, ktorý je často len živorením, len o pár mesiacov predĺžili.

Nie sme ako slepí? Či nám Ježiš neponúka niečo oveľa lepšie? Nepočujeme ho, keď hovorí: „Ja som chlieb, ktorý zostúpil z neba. Ak bude niekto jesť z tohto chleba, bude žiť naveky!“ Ako je to potom možné, že nás to nezaujímá? Ale-

bo, že nás tak málo zaujímajú slová Sv. písma? Veď sú to slová večného života!

V druhom čítaní sv. Pavla Timotejovi sme počuli: „Drž sa toho, čomu si sa naučil...“ Sv. Písmo ťa môže naučiť múdrosti, aby si dosiahol spásu vierou v Ježiša Krista. Všetko, čo je v ňom napísané, je vnuknuté Bohom a hodí sa k poučovaniu, k usvedčovaniu, k napravovaniu a k výchove v spravodlivosť. Takto je potom Boží človek dokonalý, dôkladne vyzbrojený pre každé dobré dielo.

Brat a sestra, prečo sa vlastne modlíme? Aby sme si vynútili zmenu Božích zámerov? V modlitbe sa skôr máme učiť prispôbovať sa Božej vôli a až vtedy, keď to budeme vedieť, budeme sa cítiť bezpečne v Božom náručí. Dnešné evanjelium by nás malo prebudiť z ľahostajnosti a nevšímavosti, ako tú neodbytnú vdovu, ktorá sa snažila urobiť všetko preto, aby sa domohla svojho práva; ako tú matku, ktorá sa snažila zachrániť život milovaného syna za každú cenu, vlastne len ho trochu predĺžiť.

Tak aj my urobme všetko, aby sme si zachovali život plný šťastia na celú večnosť. Amen.

ilustračná snímka: M. Magda

KATECHÉZA

Homília na 30. nedeľu, rok C
z prípravy kňaza + Jána Biroša

Pobožne, pokorne a s odovzdanosťou do Božej vôle

Milí veriaci,
dvaja ľudia sa išli modliť do chrámu, tak nám to hovorí príbeh dnešného evanjelia o farizejovi a mýtnikovi. A predsa iba jeden z nich odišiel pred Bohom ospravedlnený. Iba modlitba jedného z nich sa Pánovi páčila a preto ho omilostil. Vieme, že to bol mýtnik.

A práve farizej, ktorý si toľko zakladal na svojej nábožnosti, u Boha priazeň nenašiel. Lahko uhádneme prečo. Pretože sa modlil zle, jeho modlitba bola samochválou a tá pred Bohom cenu nemá. Zamyslime sa preto dnes nad tým, aká má byť modlitba, ako sa treba modliť, aby sme našli priazeň v Božích očiach. Podľa príkladu nášho Božského Učiteľa, ktorý nám dal najkrajší príklad modlitby, je potrebné, aby sme sa modlili: pobožne, pokorne, s odovzdanosťou do Božej vôle a vytrvalo.

POBOŽNE sa modliť znamená, že sa modlíme zo srdca a nie sme pri tom roztržití. To znamená modliť sa pozorne a vrúcne. Veľa z nás vyslovuje slová modlitby neporiadne, skrakuje ich, že im už ani sám nerozumie. Keby mal takýto človek hovoriť s ľuďmi tak, ako hovorí s Bohom, hanbil by sa za to.

Veliteľ vojska Alexandra Veľkého upadol do nemilosti a dali ho do väzenia. Lincestes, tak sa volal, bol za tri roky vo väzení. Zatiaľ si zostavil reč, o ktorej bol presvedčený, že musí jeho pána pohnúť a opäť si ho k sebe nakloniť. Denne si túto reč niekoľkokrát opakoval. Konečne sa postavil pred trón panovníka. Ale čo? Sotva povedal niekoľko slov, nevedel, čo ďalej,

koktal a opakoval slová. Zaliel ho studený pot a bolo mu jasné, že prepásol svoju obhajobu. Ako sa to stalo? Tak, že slová obhajoby sa naučil navonok naspamäť, namiesto toho, aby ich bol povedal oddaným srdcom. Niektorí, čo ho poznali, si povzdychli: „Úbohý Lincestes!“

Podobne môžeme povedať: „Úbohý kresťan“, ktorý sa celý život modlí možnože veľa, ale iba mechanicky, spamäti, len perami, nie však zo srdca, nie z vnútorného presvedčenia! Keď bude vyvedený z väzenia tohto pozemského života pred svojho Pána, aby vydal počet, ako potom nájde slová na svoju obhajobu?

POKORNE sa modlí ten, kto uzná svoju slabosť a nehodnosť. Pokorne sa modlí Abrahám (Genezis), Jakub (Gen 32,10), Dávid (Ž 8,5) a najmä mýtnik v chráme (Lk 18,13). „Keď sa modlíme,“ pripomína sv. Augustín, „sme akoby žobrákmi pred dvermi Nebeského Otca a žobráci majú byť pokorní.“

Tretou vlastnosťou modlitby je DÔVERA. Dôverne sa modlíme, keď silne dúfame, že Boh našu modlitbu vypočuje, ak slúži k jeho cti a k nášmu spaseniu. O tom nás poučá sám Ježiš: „Všetko, o čo budete prosiť v mojom mene, dostanete a stane sa vám“ (Mk 11,24).

No niekedy človek prosí o veci, ktoré by mu neslúžili na osoh duše a ktoré nie sú na Božiu česť a slávu. Myslí len na túto zem, na zaopatrenie, na hmotu, za to sa modlí a Boh mu to nedáva. Následkom toho človek ustáva v modlitbe alebo sa úplne prestáva

va modliť, hoci je to nemúdre! (Jak 1,7-8). V modlitbe sa máme odovzdať do Božej vôle, čiže ponechať na Pána Boha, aby nás vypočul, kedy to uzná za dobré. Musíme mať na pamäti príklad Pána Ježiša, ktorý v úzkosti Getsemanskej záhrady prosil Otca, aby od neho odišlo utrpenie, ale hneď nato dodal: „Nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane!“ (Lk 22,42).

Čítal som o istej matke, ktorej synček ležal na smrteľnej posteli. Lekár aj kňaz ju utešovali, aby sa odovzdala do Božej vôle, nech sa stane podľa neho. Matka zúfalo revala, že to musí byť podľa jej vôle. A stalo sa. Napriek očakávaniam chlapec vyzdravel a vyrástol z neho surovec a podliak. Nikoho si nevážil a nikoho sa nebál, ani Boha, ani ľudí. Zdvihol ruku aj na vlastnú matku. A vtedy, keď matka nariekala a bránila sa pred vlastným synom, prišla jej na um udalosť z detstva. Vtedy si pripomenula: radšej sa mohla stať Božia vôľa, radšej ho mohol Boh povolať k sebe ako dieťa..., ale čo som si zúfalo priala, to mám na nevydržanie!

Bratia a sestry! Majme ešte na pamäti, že všetky naše modlitby začíname v mene Božom a končíme skrze Krista. Teda, nemodlíme sa svojím menom, lebo ono nič neznamená, ale vždy sa modlíme v mene Ježiša Krista, ktorý je naším prostredníkom k Bohu. Modlime sa teda zbožne, pokorne, dôverne, vytrvalo a s odovzdanosťou do Božej vôle, vedomí si jeho prisľúbenia, že "o čo budeme prosiť Nebeského Otca v Jeho mene, dá nám to" (Jn 16,23). Amen.

KATECHÉZA

Homília na 31. nedeľu, rok C
z prípravy kňaza + Jána Biroša

Zachej chcel Pána Ježiša vidieť

**Milí veriaci,
v evanjeliu sa často spomínajú mýtnici. Minulú nedeľu sme videli mýtnika v chráme pri modlitbe, dnes zase mýtnika Zacheja z Jericha, ktorý sa stretol s Ježišom. Vysvetlíme si, čo to boli za ľudia, prečo ich vidíme okolo Ježiša a aké je to pre nás poučenie.**

Mýtnik - colník bol ten, ktorý vyberal dane a poplatky pri vstupe do mesta, na prechode... Za Kristových čias to boli vyložení zdierači a úplatkári, Rimania, ktorí ovládali celý staroveký svet: nevyberali dane sami, prenajímali si vyberačov, ktorí sa zmluvne zaviazali, že im budú odovzdávať pravidelnú sumu. Ako prídu k peniazom, či na križovatkách, mostoch, mestských bránach, alebo na verejných trhoch, bolo už vecou vyberačov. Zachej bol dokonca vrchným vyberačom, hlavou nenávidených colníkov, ktorí sa zaplietli s rímskymi okupantmi a ktorí sa v ich službách bezohľadne obohacovali na úkor svojich krajanov. Kto by si ich bol vážil?

Vtedy patrilo k dobrým zvykom mýtnikov nepozdraviť, úmyselne sa im vyhýbať a nestýkať sa s nimi. Kristus Pán sa opovážil prelomiť tento židovský obyčaj. Zachej chcel Pána Ježiša vidieť. Možno zo zvedavosti? Mnoho už o tomto mužovi, ktorý konal zá-

zraky, počul. Výhody a úspechy vlastného života mu nepriniesli žiadne uspokojenie. Bol by vyliezol na figovník, keby bol tušíl, že ho Kristus odhalí, že bude kompromitovaný a že nakoniec príde o polovicu svojho hriešneho majetku? Je ťažké to posúdiť. Keď potom Pán Ježiš vošiel do domu tohto popredného mýtnika, nastalo medzi tamajšími zbožnými, farizejmi a zákoníkmi pohoršenie.

Pán Ježiš sa viackrát stretol s mýtnikmi pri iných príležitostiach (Mk 2,15), (Mt 9-11,19)... a to všetko preto, aby dal najavo svoje poslanie, že „prišiel hľadať a spašiť, čo zahynulo“. Mýtnikov a colníkov považovali pravoverní židia za verejných hriešnikov, ktorí sú pred Bohom navždy odpísaní. Kristus Pán svojim vlúdnyim správaním sa voči nim dal najavo, že nik nemusí zahynúť, alebo že aj ten, čo už hynie, môže sa ešte zachrániť, ak vyzná svoje viny a slúbi polepšenie.

Dnešná príhoda z evanjelia je tvrdou lekciou pre každého z nás. Aký úžitok má Kristus z veriacich, ktorí si z náboženstva urobili rutinu, chodia do kostola a zdajú sa, že im nemožno nič vyčítať? Že hoci robia akúkoľvek nepravosť, zverstvo svojmu najbližšiemu susedovi alebo príbuznému, veď sa z toho vyspovedajú? Pán chce viac! Z evanjelia

vieme, že Kristovi je sympatickejšia hriešnica, než korektný kresťan, lebo ona vie, že je úbohá a stratená, vie, že jej niečo chýba a túži po zmene života. Nejaví sa v Ježišovom prístupe k týmto vyvrheľom spoločnosti celá veľkosť a hĺbka Božieho zľutovania v miere väčšej, ako keby Kristus prejavoval svoju spokojnosť nad niekoľkými zbožnými dušami?

Príbeh z knihy Stroskotanci, ktorú napísal R. Thákur: Zbožný lekár Nalinakša po svadbe so sirotou Kamalou zažije stroskotanie lode. Svoju nevestu nevie nájsť a myslí si, že zahynula. Medzitým ju zachránil mladý Rameš, takisto stroskotanec, ktorý pre ňu veľa vytrpel a vzdal sa vlastnej snúbenice. Po dlhšom čase sa Kamala dostala za slúžku k matke svojho muža. Nakoniec lekár Nalinakša spoznal Kamalu a prijal ju znova ako svoju ženu.

Aj my všetci sme takýmito pútnikmi a mnohí z nás sú takými stroskotancami ako v tomto prekrásnom románe, ktorý bol odmenený Nobelovou cenou. Všetci sa plavíme k večnosti. Prosme zvlášť pri tejto svätej omši, aby nám Pán Boh nedal zahynúť na tejto plavbe životom, ale aby nás raz prijal, aby nás tiež po tomto zemskom púťovaní raz spoznal a prijal znova za svoje vykúpené deti. Amen.

Sv. Otec František u nás v Kazachstane

Už v apríli sme dostali správu, že Svätý Otec František príde k nám do Kazachstanu. Srdce sa radovalo, ale kdesi v kútiku duše sa stále nachádzala obava: Skutočne príde? Spomínala som si na chvíle, keď pred 20 rokmi k nám prichádzal pápež Ján Pavol II., kedy bola situácia kritická po teroristickom útoku v USA. Aj tieto dni svet prechádza cez tragické udalosti, zvlášť nás sa citelne dotýkajúca ťažká situácia na Ukrajine s Ruskom a preto bolo pre nás dôležité stretnúť sa s pápežom, poslom pokoja, dôvery, nádeje a Božieho milosrdenstva.

Pápež František prišiel do Astany (odvčera sa už hlavné mesto nevolá Nur-Sultan, ale Astana) na pozvanie prezidenta Kasyma-Žomarta Tokajeva, aby sa zúčastnil na VII. kongrese predstaviteľov svetových a tradičných náboženstiev, na ktorom bolo 108 delegácií z 50 krajín. V príhovore na zjazde podčiarkol, že „právom každého človeka je svedčiť o svojom „Kréde“ a ponúknuť ho bez toho, aby ho násilne vnucoval“. Táto myšlienka ma veľmi povzbudila.

Svätý Otec odslúžil svätú omšu na území Expo, kde bolo okolo 10 000 ľudí z celej Strednej Ázie. Pre niektorých to znamenalo precestovať 2 500 km, aby sa stretli s pápežom. Sv. Otec nazval Kazachstan „krajinou stretnutia“ a tiež nám povedal, že „nikto nie je cudzincom v Cirkvi“ – aj keď sme z iných národností, ale tu, v Cirkvi, sme všetci doma. Nás katolíkov je tu málo, ale ako pápež povedal, môžeme byť „kváskom Evanjelia“ v tejto krajine. Tiež nám pripomenul, že „byť kresťanom znamená žiť bez jedu“ a aby sme boli radostnými svedkami nového života, lásky a pokoja.

Ja osobne som veľmi túžila, aby Sv. Otec prišiel do Karagandy, ktoré je centrom katolíckej cirkvi v Kazachstane, no nestalo sa. Avšak Boh vedel o mojej túžbe byť blízko Sv. Otca a tak to zariadil ináč. Mohla som Sv. Otcovi poslúžiť a tak mu byť blízko počas celej apoštolskej cesty v Kazachstane. Pred príchodom som počula, že Sv. Otec je ako „živá relikvia Ježiša na zemi“. Toto tvrdenie sa mi zdalo príliš silné, ale nezabudnuteľným okamihom pre mňa bolo, keď som držala ruku Sv. Otca a keď sa nám stretol pohľad – jeho otvorenosť, ľudskosť a Božská prítomnosť zároveň. V jeho pohľade, v jeho hlbokých očiach, ktoré vás preniknú až do hĺbky vašej bytosti, bolo cítiť objatie a prijatie. Na ten pohľad nezabudnem. Chcela som mu toho veľa povedať a už neviem, čo som aj nahlas vyslovila. Ostalo ale vo mne to, čo povedal on a hlavne jeho hlboký pohľad. Pohľad plný lásky.

Ďakujem Bohu za túto skúsenosť, za dar prítomnosti Sv. Otca Františka v Kazachstane, ale hlavne za moju vypočutú túžbu stretnúť Sv. Otca, dotknúť sa ho. Boh Otec mi daroval oveľa viac a tak môžem s požehnaním pokračovať v službe, byť nástrojom v Božích rukách, aby Božie kráľovstvo mohlo rásť aj na tejto kazachstanskej stepi.

sestra Alma Mária Džamová, OSF; Kazachstan, Karaganda

snímky: sr. Alma

Dievčatko, ktoré požehnal Sv. Otec František; snímka: sr. Alma Džamová

snímky: sr. Alma

Šľachetný čin

Istého dňa roku 1824 bol v Ríme pre velezradu na popravu vedený mladík sedemnásťročný menom Gaetano. Mladý kňaz, ktorý sa stretol so sprievodom, bol výrazom tváre a najmä mladostou a odovzdanosťou sa v osud zločinca veľmi dojatý. Požiadal tých, čo ho viedli, aby spomali svoje kroky, ponáhlal sa rýchle do Vatikánu a veľmi prosil sv. Otca za onoho nešťastníka, aby mu bol trest smrti zamenený na doživotný žalár. Jeho prosba bola splnená a Gaetano bol dopravený do väzenia v Anjelskom hrade. Tento mladý kňaz bol abbé Mastai, ktorý o dvadsať rokov neskoršie stal sa pápežom pod menom Pius IX. Na Gaetana nezabudol; rozhodol sa, že sa osobne presvedčí, či si zaslúžil jeho dobroty! Spolu chcel aj vidieť, ako sa v Ríme zachádza s väzňami. Rozkázal najprv vyhľadať Gaetanovu matku a povedal jej svoj úmysel. Potom obliekol si rúcho jednoduchého kňaza a šiel v podvečer sám do väzenia.

Tu trpel nešťastný Gaetano už dva a dvadsať rokov pre zločin, ktorý iste už dostatočne odpykal a ktorého sa dopustil v nerozvážnych dňoch mladosti, keď skoro ani nechápal, čoho sa dopúšťa. Jeho život bol poľutovania hodný a naozaj žalostný. Žalárnik bol veľmi surový človek. Keď uzrel bližšie sa jednoduchého kňaza, chcel ho poslať späť, ale Pius IX. mal pri sebe rozkaz, kde sa žalárnikovi nariaďovalo, aby ho ponechal u Gaetana celú hodinu osamote.

Žalárnik so zrejmuou nevôľou otvoril dvere žalára a Pius IX. vstúpil. Pri jeho zjavení väzeň sa zachvel, netušiac, že je to Sv. Otec a súčasne bývalý abbé Mastai, ktorý mu zachránil život.

— Čo chcete, dôstojný pane? — opýtal sa tichým hlasom.

— Prinášam vám správu od vašej drahej matky.

— Od mojej matky? Žije ešte? Chvalabohu!

— Áno, žije a posielala ma, aby som vás upovedomil o nádeji na lepšiu budúcnosť.

Gaetano vzrušene hodil sa do náručia kňaza, ktorý ho láskyplne privinul ku svojmu srdcu.

— Všemohúci sa teda zlutoval nado mnou a posielala mi anjela útechy.

Keď minul prvý dojem, rozpovedal mu nešťastný muž príhody svojho dvadsaťdvaročného utrpenia.

— Mali ste podať žiadosť k pápežovi — hovoril mu kňaz — dovolávať sa jeho milosti. Zločin v sedemnástom roku spáchaný ste už dostatočne odpykali.

— Písal som, ale moja žiadosť ostala nepovšimnutá.

— Píšte teda znova!

— Žiadosť moja by bola zachytená, kým by sa dostala do rúk Gregora XVI.

— Pápež Gregor XVI. už nežije, píšť pápežovi Piovi IX.

— A kto mu žiadosť doručí?

— Ja sám. Tu máte papier a ceruzku.

Gaetano napísal list bez zatrpklivosti, prekypujúci šľachetnými pocitmi.

— Dobre, ešte dnes bude mať pápež váš list v rukách. Žite spokojne a pevne dôverujte v milosť Božiu, proste ho za Pia IX. a dúfajte.

Žalárnik sa v tej chvíli zlostne vrátil a zvolal:

— Dôstojný pane, vy ste sa ťažko previnili, mali ste dovolené pobudnúť len hodinu a čas ten ste prekročili. Už aby ste boli preč.

— Previňujete sa surovosťou. Keby to tak pápež vedel.

Žalárnik pokrčil ramenami a odvetil:

— A keby to i vedel! Stará sa o mňa tak málo, ako ja o neho!

— Nepoznáte pápeža, ináč by ste vedeli, že on o nikom opovrhlivo nezmýšľa. — Ako sa voláte?

— Do toho vás nič nie je. Zmiznite odtiaľto!

Pápež šiel hneď ku guvernérovi Anjelského hradu. Tento bol tiež v zlej nálade.

— Zasa ma niekto obťažuje — zvolal mrzuto. — Rýchle, dôstojný pane! Čo chcete? Som zamestnaný.

— Dožadujem sa slobody pre väzňa Gaetana.

— Dôstojný pane, vy žartujete, len pápež sám mu môže udeliť milosť. — Prichádzam v mene pápežovom, aby som sa v tom na

vás obrátil.

— A dôkazy?

— Tu, pán guvernér. — Pius IX. sa chytil pera a napísal udelenie milosti. „Rozkazujem guvernérovi Anjelského hradu, aby Gaetana hneď prepustil a žalárniku pozbavil služby.“ Podpis: Pius IX. pápež.

Guvernér hodil sa k nohám Sv. Otca a pokorne prosil o milosť za svoje drsné chovanie. Gaetana hneď prepustili na slobodu a ponáhlal sa, aby mohol znova objasť svoju matku. A krutý žalárnik? Po uplynutí dvoch mesiacov dostal iné, menšie miesto, keď predtým slúbil, že sa zdrží surovosti a drsného chovania. A dostal svoju sľubu. Gaetano sa stal po svojom oddychu úradníkom vo Vatikáne.

D. Nardelli - Prel.-ov.

Farská púť Florencia, Rím a Assisi

V dňoch 4. až 11. septembra (nie októbra, ako je uvedené pri obrázkoch z púte na obálke nášho Spektra, za čo sa ako grafik ospravedlňujem) sa uskutočnila farská púť do Florencie, Ríma a Assisi. Naši farníci z Víťaza i z Ovčia prežili na tejto púti milé duchovné zážitky, s ktorými sa chcú podeliť aj s našimi čitateľmi.

Spomienky na farskú púť od Hanky Birošovej

Dnes, keď ukladám spomienky na farskú púť na papier, ubehli od nášho návratu tri týždne. Šiesti vyvolení sme sa už vystrábili z koronavírusu (o viacerých neviem), žijeme pracovnými i rodinnými povinnosťami, ale obraz Florencie, Ríma i Assisi je stále živý v mojom srdci. Chcelo to, samozrejme, aj trochu obety: vydržať noc v autobuse, horúčavu v Ríme a nepočítať nachodené kilometre, lebo ich bolo naozaj dosť, lenže vidieť takéto historicky i umelecky hodnotné miesta naozaj stálo zato.

Prvý deň vo Florencii po prehliadke obrovského trhoviska, ochutnávke pizze, kávy a zmrzliny - pravej talianskej sme navštívili Baziliku Svätého kríža. Úžasným zážitkom bolo stáť pri hrobkách veľikánov ako bol Michelangelo, Galileo Galilei a mnohí ďalší. Druhý deň ráno nás čakala jedna z najväčších bazilik sveta - Bazilika Santa Maria del Fiore - Panny Márie kvetinkovej, ako nám to preložila sprievodkyňa. Obidve baziliky sú skvostnými dielami domácich majstrov architektov, sochárov a maliarov, ktoré sa stavali dlhé desaťročia. A v obidvoch bazilikách sme určite aj zásluhou nášho sprievodcu Mgr. Petra Bačíka mohli byť účastní na sv. omšiach, ktoré slúžil náš duchovný otec Marek. Ešte posledný pohľad z návršia na celú Florenciu, krásne mosty na rieke Arne a vyrazili sme do Ríma za Sv. Otcou Františkom.

snímka: Hanka Birošová

snímka: pútnici

V Ríme som bola so svojimi dvoma synmi pred 16 rokmi, keď si tam na univerzite dopĺňala teologické štúdiá moja sestra Mária Alma. Takže vďaka bohu opäť na audiencii vo Vatikáne, vtedy s Benediktom XIV. a teraz so Sv. Otcom Františkom. Najprv nás pozdravil z papamobilu a potom svojím úprimným príhovorom o ceste sv. Ignáca z Loyoly k svätosti. Vďaka našej českej sprievodkyni Jarke a technickým vymoženostiam sme mohli porozumieť slovám Sv. Otca. Boli sme v tom dave malou skupinkou, ale naše slovenské srdcia horeli úctou a oddanou láskou k Jeho svätosti. Najväčšou skupinou na audiencii boli pútnici zo Senegalu so svojím biskupom. Bolo ich 350 a boli pekne pestro oblečení. My sme sa po ukončení audiencie náhodne zoznámili s Louise zo Senegalu a vďaka angličtinárkam Veronike a Janke dnes vieme, že je to 62-ročná matka piatich detí, ktorá bola pred tridsiatimi rokmi tiež vo Vatikáne pre požehnanie so svojím najmladším synom. Dala nám dovolenie, že môžeme zverejniť jej fotografiu v našom farskom časopise. Aj takto náhodne vznikajú priateľstvá.

Horúcim talianskym slnkom vyhriatí sme sa schladili v Bazilike sv. Petra pri prehliadke úžasného diela ľudských rúk. Mali sme dostatok času na úprimné modlitby pri hrobe nám tak blízkeho pápeža Jána Pavla II. za všetkých a za všetko. V tom čase bol na operácii srdca môj dlhoročný kolega, tak som prosila za všetkých, ktorých nosím vo svojom srdci. Nezabudnuteľný bol aj výstup na kupolu baziliky, pohľad na vatikánske záhrady i na Dóm sv. Marty, kde pápež František býva a, samozrejme, Sixtínska kaplnka s Michelangelovým úžasným dielom.

V Ríme sme navštívili všetky štyri hlavné baziliky, námestia, fontány, Koloseum, Sv. schody, katakomby sv. Kalixta, ale milé prekvapenie nás čakalo v závere púte v Assisi. Film o sv. Františkovi a spoločenstvo Školských sestier sv. Františka bolo pri zrode duchovného povolania mojej sestry. A zrazu modliť sa pri hrobe sv. Františka, chodiť po miestach, kde chodieval a kde žil, bolo pre mňa najväčším zážitkom. Je to čarovné mestečko, milé, čisté, plné pokoja a duchovna a preto som veľmi rada, že monštrancia, ktorú sme všetci účastníci zakúpili do farnosti, je práve z Assisi.

Nakoniec už len poďakovanie celej skupine, ktorá tam so mnou bola, lebo ste boli úžasní.

P. S.: V čase, keď sme my odchádzali z Ríma na Slovensko, sv. Otec František odchádzal na apoštolskú cestu do Kazachstanu, kde sa s ním osobne stretla moja sestra Mária Alma.

Hanka Birošová

Farská púť Florencia, Rím, Assisi

Naša púť začala v meste, ktoré možno považovať za kolísku renesancie, vo Florencii. Pôsobili tu významní maliari, architekti a sochári ako Michelangelo, Leonardo da Vinci či Giotto. V prvý deň sme slávili svätú omšu v Bazilike sv. Kríža, na druhý deň v dych berúcom Dóme Santa Maria del Fiore. Program vo Florencii bol obohatený miestnou sprievodkyňou, ktorá nás zaviedla na všetky významné pamiatky, videli sme napr. stredoveký most Ponte Vecchio alebo palác Palazzo Vecchio. Prehliadku tohto stredovekého mestečka sme ukončili na námestí Michelangela, kde sme mali Florenciu ako na dlani.

Stredajší deň sa niesol v očakávaní audiencie u Sv. Otca, pápeža Františka. Vatikánskymi bránami sme sa presunuli k bazilike svätého Petra. Na jej námestí nás na papamobile privítal a následne svojím príhovorom duchovne obohatil Svätý Otec. Po spoločnej modlitbe sme sa presunuli do najväčšieho kresťanského chrámu - baziliky sv. Petra. Unášajúc davom sme sa vo vatikánskych múzeách dostali až do Sixtínskej kaplnky, v ktorej sme videli jedny z najvýznamnejších diel Michelangela - monumentálnu fresku Posledného súdu a na stropce výjav z knihy Genezis, teda stvorenie Adama. Miestna sprievodkyňa nám ukázala aj kultúrne pamiatky, ako napr. antickú stavbu Panteón alebo fontány, ktoré sú pre Rím charakteristické.

Vo štvrtok sme vystúpili po Svätých schodoch, po ktorých, podľa jednej z legiend, kráča Ježiš Kristus v paláci Poncia Piláta v Jeruzaleme. V budove Svätých schodov sme následne slávili svätú omšu. Návšteva Ríma pokračovala vstupom do Baziliky sv. Jána, teda Lateránskej baziliky a Baziliky Panny Márie Väčšej, v ktorej sa pod hlavným oltárom nachádzali časti Ježišových jaslíčiek. Štvrtkový deň v Ríme sme zakončili prehliadkou Kolosea, Rímskeho fóra, Španielskych schodov a najznámejšej rímskej fontány - Fontány di Trevi. V piatok sme sa presunuli k štvrtej pápežskej Bazilike Ríma – k Bazilike sv. Pavla za hradbami. Tú zdobia mozaikové portréty všetkých pápežov a výjavy zo života sv. Pavla. Návštevu Ríma zakončila prehliadka katakomb sv. Kalixa.

Piatkový večer a sobotné dopoludnie sme strávili v stredotalianskom mestečku Assisi, v ktorom sa narodil a pôsobil sv. František. Kultúrny zážitok z atmosféry mesta striedali duchovné momenty. Kráčali a modlili sme sa na miestach, kde sv. František začal svoje pôsobenie. V Bazilike sv. Františka nás sprevádzal františkánsky mních, ktorý nám cez Giottove fresky rozpovedal príbeh o živote sv. Františka. S Assisi sme sa rozlúčili poslednou prechádzkou, ktorá v nás zanechala nesmierny pokoj.

snímka: pútnici

Na záver by sme sa chceli vrúčne poďakovať duchovnému otcovi Marekovi a pánovi organizátorovi Petrovi za túto duchovne aj kultúrne obohacujúcu púť. Už teraz sa tešíme na ďalšie podobné.

za pútnikov z fíliálky Ovčie ďakuje Veronika Čigarská

Očarujúca Florencia, nádherný Rím, pokojné Assisi

Očarujúca Florencia, nádherný Rím, pokojné Assisi - ešte dlho bude v nás doznievať množstvo zážitkov, ktoré sme si priniesli z púte v Taliansku. Každý pútník pred samotnou púťou má určité očakávania, svoj cieľ a naplnenie svojich túžob. Naším cieľom bolo putovať po svätých miestach, duchovne sa obohatiť, posilniť sa vo viere a predovšetkým vidieť veľkosť a nekonečnosť Boha v dielach architektov, sochárov, maliarov a mnohých ďalších umelcov, ktorých viedla Božia ruka. Prehliadkou najvýznamnejších kresťanských, historických a turistických zaujímavých pamätihodností sme získali iný pohľad na umenie.

Návšteva Vatikánu na Námestí sv. Petra a prítomnosť Svätého Otca Františka v nás zanechala hlboký duchovný zážitok. Je ohromujúce, koľko ľudí rôznych národov a rás prichádza na sväté miesta. Veľkým obohatením pre nás boli aj sväte omše, ktoré sa konali v nádherných chrámoch, pri ktorých sme vyprosovali Božiu milosť pre seba, svoje rodiny a pre všetkých účastníkov našej púte.

Veľká vďaka patrí všetkým, ktorí sa podieľali na organizovaní púte a tiež všetkým účastníkom, ktorí vytvárali dobrú atmosféru počas cesty. Ďakujeme, že sme mohli byť súčasťou tejto duchovnej púte a prežili tak spoločné požehnané dni, naplnené Božou prítomnosťou a láskou. Veď každá chvíľa strávená s ľuďmi, v ktorých hľadáme dobro, nás obohacuje a posilňuje.

S vďačným srdcom Hela a Žofka

Farská púť do Talianska

Farská púť do Talianska bola určite vyvrcholením našich dovolenkových pútí. S dobrou partiou z Víťaza a Ovčia sme navštívili krásne miesta, či už vo Florencii, v Ríme a Assisi. Sprievodcovia nás sprevádzali po najväčších pamätihodnostiach, kde vrcholom každého dňa bola svätá omša, ktorú nám vyslúžil náš duchovný otec Marek. Veľkým zážitkom bolo, že sa slúžili v najväčších bazilikách, či už v vo Florencii alebo Ríme.

Nezabudnuteľná bola aj audiencia u Svätého Otca Františka. Aj keď pri jednotlivých prehliadkach kostolov sme museli dosť veľa prejsť, nakoniec sme boli radi, že sme to všetko včas postihali.

Vďaka patrí aj pánovi Bačíkovi a jeho sprievodkyniam, ktoré nás sprevádzali jednotlivými mestami. Už teraz sa tešíme na ďalšie farské púte s naším duchovným otcom Marekom.

pútnici z Víťaza, rod. Tartalová

Florencia, Rím a Assisi

Každé z týchto miest je originálne. Úzke uličky vo Florencii s obchodíkmi, chodníky dláždené opracovaným kameňom a vylešteným od toľkých nôh, kráčajúcich po ňom. Naproti tomu Rím pôsobil na mňa priestranne a okázalo, umocňoval vo mne pocit, že som tu cudzí. Assisi, zvlášť tá historická časť, zachovaná z Františkovej doby, ma takmer okamžite, ako sme tam prišli, vtiahla predstavivosťou do jeho doby. Ako asi tam ľudia žili, čo robili. Kráčam ulicami, ktorými kráčal svätý František, kde žil a kde aj zosnul.

Mocným zážitkom bola audiencia u Svätého Otca Františka a jeho bezprostredná blízkosť, keď prechádzal okolo nás, pozdravujúc zhromaždených ľudí. Vyžarovalo z neho dobro a pokoj. V tej chvíli som ho videl trochu rozmazane:).

Veľmi sa ma dotýkala prepracovanosť a cit pre detail na dielach, ktoré som videl. Jeden postreh mi utkvel zvlášť v pamäti, keď sprievodca poukázal na Michelangela a spôsob, ako pristupoval k výberu kameňa, z ktorého malo vzniknúť dielo, ktoré už videl vo svojej mysli. On v modlitbe aj niekoľko mesiacov prechádzal kameňom a vyberal kameň. V mysli sa mi vynorilo to múdre „Ora et labora“ – „Modli sa a pracuj“.

Zo všetkých tých miest na mňa dýchala posvätnosť a pokoj umocnený stáročiami, ktoré pretrvali až dodnes. A ja som sa mohol dotknúť toho, čo vytvorili a dotýkali sa ich tvorcovia.

Pán Boh zaplať za šťastný a pokojný príchod z tejto krásnej a duchovne naplnenej púte.

Vlado Novotný, Víťaz

snímka: pútnici

Púť do Florencie, Ríma a Assisi

Farská púť do Florencie, Ríma a Assisi nás obohatila ako psychicky, tak aj duchovne. Hlavne duchovne. Ten pokoj, krása a neopísateľné stretnutie s našim pápežom Františkom sa nedá ani slovami opísať. Všetky tri miesta nám ponúkli niečo nové, krásne, historické, ale aj duchovné.

Florenca nás očarila svojou krásou, úzkymi uličkami plnými domácich remeselníkov a majstrov rôznych odvetí. Malé klenotníctva, veľké mosty, nádherné sochy a dych vyrážajúci Dóm Santa Maria del Fiore, v ktorom sme mali tú česť mať aj súkromnú svätú omšu.

Stretnutie so Svätým Ocom vo Vatikáne bolo plné emócií, neuveriteľného pokoja, dokonca aj zimomriavok, keď nám pápež František požehnal v jeho tesnej blízkosti. Všetky baziliky - Bazilika Santa Maria Maggiore, Lateránska bazilika, Bazilika sv. Petra, Bazilika sv. Pavla za hradbami - boli slasťou pre oko, aj pre dušu. Bolo nám dopriate vidieť toľko pamiatok, histórie, krásy a svätosti, napr. Vatikánske múzeá, Sixtínsku kaplnku, Forum Romanum, obrovské Koloseum, nádhernú Fontánu di Trevi, katakomby sv. Kalixa a mnoho ďalších nádherných pamiatok.

Azda jedným z najväčších zážitkov bola aj svätá omša v Bazilike sv. Pavla za hradbami, kde aj za oslávenkyne nášho zájazdu bola odslúžená svätá omša. Rím nás obohatil svojou históriou, veľkoleposťou, ale aj výborným jedlom, či vínom. Samotné denné putovanie po jednotlivých bazilikách, kostoloch a historických pamiatkach bolo pomerne únavné, avšak duchovná sila, ktorú sme mali možnosť načerpať, napr. pri hrobe sv. Jána Pavla II. prekonala všetku fyzickú únavu. A tak sme sa presunuli do malebného historického mestečka na kopci Assisi. A tam asi každý z nás nechal kus svojho srdca. Krása, pokoj a atmosféra tohto mestečka sa slovami opísať nedá.

Tento výlet bol aj pre našu rodinku o to výnimočnejší, že nám umožnil vycestovať spolu až trom generáciám našej rodiny - babke, dcére a vnučke. Spolu sme si to užívali, smiali sa, aj si od radosti poplakali, že nám to bolo dopriate. Veľká vďaka patrí hlavne Pánu Bohu, nášmu duchovnému otcovi Marekovi, ktorý to všetko zorganizoval a tiež sprievodcovi pánovi Petrovi, ktorý nám to na profesionálnej úrovni pripravil a sprostredkoval. Ďakujeme!

Marianna a Daniel, Marcela a Peter a babka Zita Stašíková

Detský letný tábor 2022

15. - 19. august 2022. *To bolo 5 dní, v ktorých sa po náročných týždňoch príprav a vybavovačiek, stali naše predstavy realitou. Dni, na ktoré sme sa všetci veľmi tešili. Dni nášho Detského letného tábora.*

Tento rok sme sa rozhodli spojiť dve veci. Tak ako každý rok ukázať deťom cestu k Bohu a zároveň spoznať bližšie svet. Ako sa to dá? Veľmi jednoducho, za pomoci Božích služobníkov - svätých. Vybrali sme 10 svätých, tých známych, aj menej známych, z rôznych kútov sveta a takto sme s našimi svätými každý deň deťom predstavovali iné krajiny. To bol začiatok každého dňa. Nasledovali rôzne súťaže, hry, predstavenia, workshopy, tance, spevy a dokonca nás navštívil aj krásny koník. Za každý deň sme sa Bohu poďakovali sv. omšou. Týmto táborom sme sa snažili našim deťom odovzdať to, že naozaj „Celý svet patrí Bohu“.

Veľké poďakovanie patrí nášmu duchovnému otcovi Marekovi za jeho nekonečnú trpezlivosť, pomoc a podporu. Za sponzorské dary sa chceme poďakovať rodine Ondriovej - Prelike, pani Márii Stahovcovej, pani Kataríne Pacovskej, pani Milke Majerníkovej a pánovi Jozefovi Lackovi. Za finančnú pomoc ďakujeme Farskej rade, Ružencovému bratstvu, Občianskemu združeniu SPQV, Obecnému úradu vo Vífaze a v Ovčí, rodine Šofrankovej zo Širokého, pánovi Pavlovi Birošovi st. a ostatným Bohuznámych osobám, ktoré akoukoľvek sumou prispeli k uskutočneniu tohto Božieho diela.

Srdečná vďaka patrí aj Obecnému úradu vo Vífaze za poskytnutie priestorov, Bernadete Mihalovej a jej koníkov, pánovi Jozefovi Ondriovi s celým tímom za výborné obedy a pani Agnese Kollárovej, pani Márii Uličnej, pani Emílii Uličnej, pani Kataríne Pacovskej a pani Márii Krokusovej za pomoc v kuchyni. „Štedrá duša stučnie a kto ochotne zvlažuje iných, bude aj sám ochotne zvlažovaný“ (Prís 11, 25).

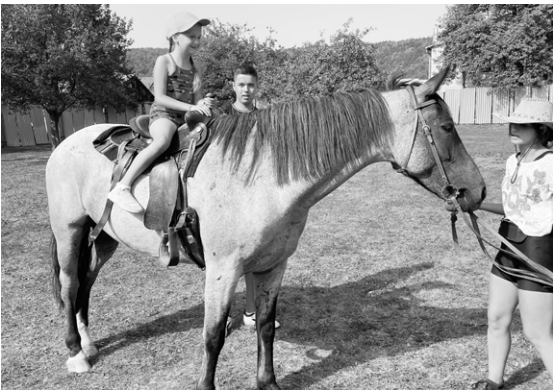
Ďakujeme všetkým rodičom za ich dôveru, za ich milé a povzbudivé slová a toleranciu. A, samozrejme, obrovské slová vďaky patria všetkým našim skvelým deťom. Ďakujeme Vám za úžasný týždeň, ktorý sme s Vami mohli stráviť, za Vaše úsmevy, spoločné zážitky a za to, že ste nás svojou detskou nevinnosťou a hravosťou častokrát pobavili.

No a najväčšia vďaka patrí Bohu. Za priaznivé počasie a v zdraví prežitý úspešný týždeň. Snáď sa nám podarilo podľa vzoru našich táborových svätých vzbudiť v deťoch túžbu stať sa ďalšími svätými služobníkmi a služobníkmi v Tvojej nebeskej vinici. Nech je všetko toto na Tvoju slávu, Pane.

Tešíme sa na vás snáď aj o rok!

animátori Letného tábora 2022; snímky: animátori

Ahoj, deti!

stránku pripravila: Melánia Tkáčová

Jeseň nám so sebou priniesla teda poriadne upršané počasie, kratšie dni, ale aj krásne farebné lístie, či chutné zrelé hrozno. Zároveň je za nami aj prvý školský mesiac. Aký bol pre Vás? Náročný alebo ľahký? V októbri nás čaká Deň úsmevu, Deň stromov, sviatok sv. Lukáša, ale aj vaše obľúbené jesenné prázdniny.

Svätica mesiaca – sv. Terézia Avilská (15. 10.)

Svätá Terézia pochádzala zo šľachtickej rodiny. Jej rodičia boli veľmi zbožní. So svojím bratom už od 6 rokov čítala životopisy svätých. Doma si postavili chyžky z kamenia a halúzok a tam sa hrávali na pustovníkov. Keď im zomrela matka, o deti sa starala teta, ktorá bola však ľahkomyselná. Terézia ju počas dospievania nasledovala. Bola dosť márnivá. Jej otec si uvedomil, že to nie je dobré. Zaviedol ju do kláštora na výchovu a vzdelanie. Najprv sa jej to nepáčilo, ale potom si ticho obľúbila. Avšak ochorela a odišla k svojmu strýkovi na vidiek. Dlho rozmýšľala nad svojím povoláním a nakoniec sa rozhodla vstúpiť do kláštora karmelitánok. V kláštore tak veľmi ochorela, že si mysleli, že je mŕtva a dokonca jej vykopali hrob. Neskôr choroba ustúpila. Veľa času trávila v modlitbe. Boh jej dal často milosť zjavení a mystických zážitkov. Mala aj videnie pekla a to v nej vzbudilo hrôzu. Terézia si vyžiadala dovolenie, aby mohla založiť dom, tam prijala meno Terézia od Ježiša. V kláštore zaviedla veľmi prísne pravidlá. Zomrela po krátkej a ťažkej chorobe. Pri jej hrobe sa stalo množstvo zázrakov.

Svetový deň misií – 23. 10.

Tento deň vyhlásil pápež Pius XI. v roku 1926 a nazývame ho aj Misijnou nedeľou. Deň, ktorý Cirkve venuje modlitbám za misie a misionárov. Hlavným zmyslom je zdôraznenie dôležitosti šírenia viery a Kristovho učenia.

Október – mesiac posvätného ruženca

Detská modlitba ruženca má veľkú silu vyprosiť mier a jednotu v našich rodinách, v našej krajine i vo svete. Ale niekedy nemáme čas na modlitbu, raz máme veľa domácich úloh, inokedy máme povinnosti alebo sa venujeme hrám a záľubám. Môžeme si dať spoločné predsavzatie, že každú večernú modlitbu tohto mesiaca venujeme Panne Márii.

TAJNIČKA

Úloha: po vylúštení tajničky zistíte známy výrok

sv. Terézie: _ _ _ _ _

Hľadané slová: BISKUP, DOBRÉ SKUTKY, HABIT,

HRAD, KARMEL, KLÁŠTOR, KNIHA, KONCIL, LÁSKA,

MYSTIČKA, NEBO, NÁDEJ, OBNOVA, ODPOR, PAN-

NA MÁRIA, PERO, POKOJ, POKÁNIE, POST, SRDCE,

TŔNIE, VIERA, ŠKAPULIAR

S	Š	Á	M	B	Y	A	T	S	O	P
D	K	O	P	O	K	Á	N	I	E	A
H	A	M	Y	S	T	I	Č	K	A	N
P	P	R	Á	R	U	P	E	R	O	N
L	U	L	H	D	K	O	S	D	Á	A
E	L	K	T	C	S	K	P	D	V	M
M	I	I	S	E	É	O	E	O	I	Á
R	A	N	C	I	R	J	N	B	E	R
A	R	A	Ř	N	B	B	Č	E	R	I
K	L	Á	Š	T	O	R	Í	N	A	A
H	A	B	I	T	D	K	N	I	H	A

Ateizmus je viera?

Fyzika je veda, v ktorej sa hľadanie pravdy riadi podľa najpresnejších zásad, pričom fyzici vypracovali najlepšie metódy odhaľovania prírodných zákonitostí. Najevidentnejším dôkazom toho, že fyzici odhaľujú prírodné zákonitosti správne, je fakt, že technické zariadenia fungujú správne: od obvyčajnej páky až po dnešnú digitálnu techniku. Vďaka fyzike poznávame zloženie hmoty, z ktorej sa skladá vesmír a to od elementárnych častíc až po stavbu a vývoj vesmíru. Počiatky fyziky siahajú do staroveku. Dodnes sa Archimedove zákony učia v škole a používajú v praxi.

V staroveku však bola fyzika súčasťou filozofie. V dôsledku filozofických úvah vymyslel Demokritos koncepciu atómu ako najmenšej častice hmoty. Avšak odvolávať sa na Demokrita ako na tvorca teórie atómu by bolo prehnané, pretože s jeho menom sa spája iba myšlienka a názov, ale nie pochopenie podstaty atómu. Tak isto aj počiatky astronómie siahajú do ďalekého staroveku. Z toho dávneho obdobia pochádzajú názvy hviezdnych sústav, ktoré sa dodnes nezmenili.

Fakt, že veda sa obmedzuje na opakovateľné a reprodukovateľné javy, sa stal základnou dogmou materializmu, ktorý tvrdí, že okrem hmoty neexistuje nič iné. Existencia zázrakov však dokazuje, že táto dogma materialistov nie je pravdivá. Najväčšiu skupinu zázrakov tvoria lekárske zdokumentované zázračné uzdravenia. V Katolíckej cirkvi sú nevyhnutnou pod-

mienkou k blahorečeniu a svätorečeniu. Príkladom takéhoto zázraku bolo okamžité uzdravenie Francois Audelana, ktorý zomieral na chronickú myelocytovú leukémiu v nemocnici Alberta Cheneviera v Créteil (štvrť Paríža). Kňaz Bernard Brien mu pred očakávanou smrťou udelil sviatosť pomazania chorých. Tento kňaz sa narodil v rovnaký deň ako kňaz Jerzy Popieluszko a bol horlivým šíriteľom úcty k nemu. Po tom, ako udelil zomierajúcemu sviatosť pomazania chorých, vybral obrázok kňaza Jerzyho a modlil sa nad chorým, ktorý bol v tom čase v stave agónie a v bezvedomí. Potom nechal obrázok pri lôžku chorého. Keď odišiel, zomierajúci pacient otvoril oči a opýtal sa manželky: „Čo sa stalo?“ V nasledujúcich dňoch lekári skonštatovali, že rakovinové bunky u chorého úplne a natrvalo zanikli. Francois zomrel o päť rokov neskôr, pričom v jeho organizme sa nenašli nijaké rakovinové bunky.

Materialisti buď zamlčujú fakty zázračného uzdravenia, alebo tvrdia, že medicína nájde ich prirodzené vysvetlenie. Niekedy dokonca zastrašujú tých, čo tvrdia, že boli svedkami zázraku. Okrem zázračných uzdravení sú známe aj iné príklady nadprirodzených javov, ako napríklad eucharistické zázraky, napríklad v Sokólke či v Legnici (Poľsko).

Najzjavnejším zázrakom 21. storočia bola záchrana Sanktuária Matky dobrého zdravia vo Vailankanni v Indii. Chrám sa nachádza na rovnom pobre-

rubriku pripravuje
MUDr. Blažej Vaščák

ží Bengálskeho zálivu, 50 metrov od morského brehu. Dňa 26. decembra 2004 dvanásť metrov vysoká vlna cunami zničila všetko okolo chrámu a zahubila približne tisíc ľudí. V tom istom čase sa viac ako 2 000 osôb zúčastňovalo na svätej omši v sanktuárii. Až keď účastníci bohoslužby vyšli z kostola, žasli, čo sa stalo. Vlna cunami sa svätyni zázračne vyhla. Bol to zázrak, ktorý možno prirovnať k prechodu Židov cez Červené more po medzi dva múry z vody. Zázračné zachránenie sanktuária vo Vailankanni je úplne zjavné a nemožno poprieť, že udalosť sa nestala. Tento jav sa nedá vedecky vysvetliť, pretože presahuje hranice, ktoré si fyzika určila. O zázrakoch sa verejnosť zväčša nedozvie, pretože masovokomunikačné prostriedky o nich mlčia alebo klamú.

Na druhej strane existuje veľa oblastí zo sféry pseudovedy, a tí, čo ich praktizujú, sa chvália svojou údajnou schopnosťou konať zázraky. Do tejto oblasti patrí okultizmus, veštenie, psycho-

tronika a liečiteľstvo, ako aj javy spojené so špiritizmom, pôsobením médií a satanizmom. Človek nedokáže konať zázraky, ktoré však objektívne existujú. To, že človek nemá nijaké paranormálne schopnosti, dokázal aj James Randi, keď vyhlásil odmenu vo výške milión dolárov pre každého, kto nespochybniteľne dokáže, že má akúkoľvek paranormálnu schopnosť. Odmena bola dostupná od roku 1964 do 2015, ale nikto to nedokázal. Dodajme, že Randi bol ateista a dokonalý kúzelník (zomrel v roku 2020). Zázraky sú dielom Boha Stvoriteľa. Prekvapuje však to, že Randiho odmenu nezískali

ani satanisti, oddaní satanovi. V Evanjeliu podľa svätého Matúša sa dočítame: „Lebo vystúpia falošní mesiási a falošní proroci a budú robiť veľké znamenia a zázraky, aby zvedli, ak je to možné, aj vyvolených“ (Mt 24, 24). Už egyptskí kňazi dokázali zopakovať veľa zázračných znamení, ktoré Boh vykonal prostredníctvom Mojžiša (porov. Ex 7-12).

Človek, ktorý koná z dobrého úmyslu (napríklad pobádaný láskou k blížnemu), môže vyprosiť u Boha zázrak, ako to bolo v prípade kňaza Bernarda Briena. Satan však nedokáže splniť želanie človeka, ktorý ho o to prosí pre svoj osobný osoh (odmenu).

Môže však splniť želanie človeka, konajúceho zo zlej vôle (napríklad s úmyslom prekliat iného človeka)!

Existujú tri hlavné skupiny ateistov, pričom tu uvedené názory sa vzťahujú na tzv. dogmatických ateistov: „skeptickí ateisti“, ktorí tvrdia, že existenciu Boha nie je možné dokázať. Druhá skupina sú „praktickí ateisti“, ktorí sa nezaujímajú o existenciu neopakovateľných javov vrátane duchovného sveta. No a napokon „militantní ateisti“ (napr. satanisti), ktorí veria v existenciu duchovného sveta, ale vedome sa podriaďujú diablovej moci.

Katolík neje v piatok mäso

Stalo sa to so slávnym jezuitským kazateľom P. Abelom, ktorý bol veselý a vtipný. Žil vtedy vo Viedni. Bol pravým apoštolom viedenských mužov a zomrel v roku 1926. Hlásal slovo Božie neohrozene nielen z kazateľnice, ale všade apoštoloval smelo tam, kde sa len objavil.

Ako rozprával, bol raz v piatok v reštaurácii „U červeného raka“ vo Sv. Hypolite a obedoval. Pri stole vedľa neho sedeli úradníci. Objednal si omeletu.

— Mne dajte na trusc dobrú pečienku — povedal čašníčkovi jeden z pánov úradníkov.

— Azda to patrí len mne — myslí si P. Abel a páni susedia naozaj začali hneď na to posmešne o pôste hovoriť.

— No tento raz, pánovia, trafili ste na nepravého — hovorí si v duchu P. Abel. Privolal psa, ktorého mal jeden z pánov pri sebe a podal mu kúsok z omelety. Pes to oňuchal, odvrátil papuľu a nezožral šťavnaté jedlo.

— Aha, — povedal P. Abel hodne nahlas — pes chce svoje mäso i v piatok a nemôže ho rozoznať od štvrtka.

Páni úradníci potom už nerobili žarty a P. Abel mohol svoju omeletu spokojne zjesť.

Že pes nevie rozoznať piatok od ostatných všedných dní, je prirodzené, ale že to nevie vzdelaný človek, to je čudné a veľmi neprirodzené. Dalo by sa predsa predpokladať, že rozozná kríž od obyčajného kusa dreva a vie, že sa v piatok postíme len pre Krista na kríži. Ináč spočíva rozoznávací schopnosť človeka práve i v tom, že človek vie rozlišovať piatok od iného dňa, pes však nie.

Raz zase stal sa tento veselý prípad:

Istý posmievač jedol v piatok mäso. Vo svojej bujnosti vnucoval kúsok aj istému dedinčanovi a natieral mu týmto kúskom mäsa ústa. Dedinčan však, keďže bol veriaci, energicky odmietal a nechcel za nič na svete ponúkany kúsok zjesť.

— Pozri sa — povedal na to posmievač — ako mi ten šťavnatý kúsok bude chutiť — a otvoril ústa natoľko, nakoľko len mohol.

Ale Boží trest hneď nasledoval, lebo posmievač nebol už schopný svoje ústa zavrieť. Jeho námaha, ba i námaha lekárov bola márna.

Keby tak Pán Boh chcel raz urobiť zázrak v našich veľkých mestách, že všetci v piatok mäso jediaci „tiež katolíci“ by už svoje ústa nevládali zavrieť, koľko by sa ich muselo svetom s otvorenými ústami potíkať!

prevzaté, Pútník Svätovojeťský 1939 - (R. S.)

Trampoty v manželstve

165. Prežívame zápas medzi dobrom a zlom

Pre nás manželov svätý Ján Pavol II. povedal, že „stojíme tvárou v tvár nadľudskému, dramatickému zápasu medzi zlom a dobrom, medzi smrťou a životom, medzi kultúrou smrti a kultúrou života. Nie sme len jeho svedkami, nevyhnutne sme doň zatiahnutí: všetci sa ho zúčastňujeme a preto nemôžeme uniknúť povinnosti bezpodmienečne sa postaviť za život“ (Evangelium vitae 28).

Každá spoločnosť, v ktorej začína prevládať nevier v Boha a morálny úpadok, smeruje k sebazničeniu. Propaganda v masovokomunikačných prostriedkoch sa zameriava na odmietanie kresťanských zásad rodinného života, na vyzdvihovanie nezodpovedného sexu, manželskej nevery, antikoncepcie, interrupcie a zosmiešňovania prokreácie a mnohodeťných rodín.

„Keď sa v priebehu storočí začne v nejakom národe otriasať jeho duchovný ideál“, upozorňoval Fiodor M. Dostojevskij, „upadne aj samotný národ spolu so všetkými svojimi občianskymi zásadami a ideálmi... Ak sa raz človek, kdekoľvek by to bolo, pokúsi budovať svoj život na ateizme, vytvoríme niečo také odporné, také slepé a

také neľudské, že sa celá stavba zrúti ťarchou ľudského prekliatia.“

Rozhodnutie prijať a porodiť tretie, štvrté či piate dieťa ako najväčší Boží dar môžu urobiť iba manželia, ktorí odmietajú egoizmus, modlia sa, prijímajú sviatosti pokánia a Eucharistie a žijú v súlade s vierou v Boha, ktorého vôli podriaďujú celý svoj život. Takto sa roky venované namáhavej výchove detí stanú vzácnym časom dozrievania vo vzájomnej láske; budú odhaľovaním radosti a plnosti života, ktorý má svoj pôvod v Bohu.

Podstatou drámy, ktorú dnes prežíva toľko manželstiev a rodín, je kríza živej viery v Boha, zanedbávanie modlitby, úpadok kresťanskej morálky a mravov, čiže život v otroctve hriechu a síl zla, do ktorého „kultúra smrti“ uvrhla mnohých katolíkov. Prosme Boha o odpustenie za všetky zločiny spáchané na nenarodených deťoch. Prosme za ženy, ktoré podstúpili interrupciu, aby s dôverou a pokorou prijali milosrdenstvo Boha, ktorý sníma všetky hriechy. Odprosujeme Boha za poslancov, ktorí naďalej bojujú za právo zabíjať nenarodené deti a za legalizáciu pornografie. Ich svedomie nazýva „zlo dobrom a dobro zlom“ a „je už na ceste nebezpečnej degenerácie a úplnej morálnej slepoty“ (EV 24). Prosme Boha o odpustenie ťažkých hriechov používania antikoncepcie a egoistického odmietania nového života.

Svätému Jánovi Pavlovi II., pápežovi rodín, nebol ľahostajný osud manželov a rodín. Povzbudzoval ženy aj mužov, aby veľkodušne uskutočňovali Boží plán. Osobit-

nú starostlivosť venoval najmenším členom rodín - nenarodeným deťom. Pripomínal ich veľkú hodnotu a dôstojnosť a pobádal manželov, aby si otvorili srdce a prijali dar nového života. Povedal: „Každé dieťa, prichádzajúce na svet, je zjavením Boha, je darom života, nádeje a lásky.“ A dodal: „Modlím sa za deti - nenarodené aj narodené vo všetkých krajinách sveta, aby bolo každé z nich prijaté a milované“ (Rím, 11. Január 1998).

Počas apoštolskej návštevy Poľska naliehal: „Treba zmeniť postoj k počatému dieťaťu. Nikdy, ani vtedy, keď prišlo neočakávané, nie je votrelcom či útočníkom. Je ľudskou osobou a preto má právo na to, aby mu rodičia darovali sami seba, hoci by si to od nich vyžadovalo mimoriadnu obeť. Svet by sa zmenil na nočnú moru, keby manželia, ktorí sa ocitli v materiálnych ťažkostiach, videli vo svojom počatom dieťati len bremeno a ohrozenie svojej stability a keby dobre situovaní manželia videli v dieťati nepotrebný a drahý doplnok. Znamenalo by to totiž, že v ľudskom živote sa už necení láska“ (Kielce, 3. júna 1991).

Svätý Ján Pavol II. poukazoval na základnú pravdu o počiatku ľudského života. V Encyklike Evangelium vitae napísal: „Od okamihu oplodnenia vaječnej bunky začína sa život, ktorý nie je životom otca ani matky, ale novej ľudskej bytosti, ktorá sa samostatne rozvíja. Nikdy sa nestane človekom, ak ním nie je od tohto momentu. Túto evidentnú, vždy uznávanú pravdu (...) moderná genetika

dokladá cennými dôkazmi. Napríklad tým, že od prvého okamihu je určený program toho, čím táto živá bytosť bude: osoba, táto individuálna osoba so svojimi presne určenými charakteristickými črtami. Oplođením sa začína dobrodružstvo ľudského života, hoci treba čas na to, aby sa každá z veľkých potenciálnych schopností plne sformovala a mohla pôsobiť.

Boh zveril nový život rodičom. Pápež pripomína matkám a otcom ich životné poslanie: „Rodičia, Boh vám daroval osobitné povolanie. Aby zachoval na zemi ľud-

ský život, povolal k bytiu rodinné spoločenstvo. Vy ste prvými strážcami a opatrovníkmi života, ktorý sa ešte nenarodil, ale už sa počal. Prijímajte dar života ako najväčšiu Božiu milosť, ako jeho požehnanie pre rodinu, pre národ a pre Cirkev. Obraciam sa na všetkých otcov a matky mojej vlasti a celého sveta, na všetkých ľudí bez výnimky: Každý človek, ktorý sa počal v lone matky, má právo na život! Ľudský život je svätý. Nikto si v nijakej situácii nemôže nárokovať právo priamo zničiť nevinnú ľudskú bytosť. Boh sám je Pánom

života človeka, sformovaného na jeho obraz a podobu (Gn 1, 26-28). Ľudský život má preto svätý a nenarušiteľný charakter, v ktorom sa odráža nenarušiteľnosť samotného Stvoriteľa. Boh chráni život rozhodným zákazom, ktorý vyslovil na Sinaji: „Nezabiješ“ (Ex 20, 13). Vytvorte si denný program, v ktorom bude čas určený na modlitbu, prácu a odpočinok. Nikdy sa nedajte znechutiť. Keď padnete, hneď chodte na sved' a začnite s Ježišom odznova. Každý deň sa spolu modlite.”

MUDr. Blažej Vaščák

Podakovanie za 50 rokov manželstva;
snímka: M. Magda

Stalo sa

- **8. 9.** vo štvrtok bola odpustová slávnosť v Doline o 17.00 v kaplnke Narodenia Panny Márie; hlavným celebrantom a kazateľom bol Štefan Machaj, duchovenský člen ústredia cirkvi zo Spišskej kapituly
- **15. 9.** - slávnosť Sedembolestnej Panny Márie sme tohto roku slávili v Doline slávnostnou svätou omšou o 10.30 tak, ako po minulé roky
- **18. 9. v nedeľu pri sv. omši o 7.30** bolo požehnanie monštrancie, ktorú zakúpili pútnici z Víťaza v Assisi
- **18. 9. v nedeľu pri sv. omši o 9.00** bolo požehnanie kalicha a obetnej misky, ktorú zakúpili pútnici z Ovčieho v Assisi
- **9. 10. dnes je slávnostná svätá omša o 10.30 v Doline, ktorú celebruje Jozef Kohút, prefekt kňazského seminára v Košiciach**

Stane sa

- **11. a 12. 10.** bude po večernej sv. omši v kostole vo Víťaze a v Ovčí stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí
- **15. 10. v sobotu bude stretnutie členov sv. pátra Pia; po sv. omši bude polhodinová adorácia s myšlienkami sv. pátra Pia**
- **15. 10. v sobotu** bude požehnanie hasičskej zbrojnice v Ovčí; slávnosť sa začne sv. omšou o 13.00 a po nej bude samotné požehnanie
- **23. 10. v nedeľu po svätých omšiach bude celosvetová zbierka na misie, v tomto roku je zbierka zo Slovenska venovaná veľmi chudobnej ázijskej krajine Kambodži; misijná zbierka je najväčšou akciou solidarity na celom svete**
- **1. 11. v utorok** na sviatok Všetkých svätých bude popoludní pobožnosť na cintoríne: v Ovčí o 13.30 a vo Víťaze o 14.30
- **12. 11. v sobotu bude stretnutie členov sv. pátra Pia, po sv. omši bude polhodinová adorácia s myšlienkami od sv. pátra Pia**
- **12. 11. v sobotu** bude spoločná krstná náuka o 10.00 na fare v katechetickú miestnosť
- **13. 11. v nedeľu po svätých omšiach bude diecézna dobročinná zbierka sv. Alžbety, je to zbierka na katedrálu v Košiciach**

ÚPLNÉ ODPUSTKY V PROSPECH ZOSNULÝCH

1. skutok

Veriaci, ktorý nábožne navštívi cintorín od 1. - 8. 11. a aspoň myslou sa pomodlí za zosnulých, môže v tomto období každý deň získať odpustky pre duše v očistci. Pre úplné získanie odpustkov je potrebné splniť aj ďalšie tri podmienky:

1. sv. spoveď (krátko predtým alebo potom),
2. sv. prijímanie (najlepšie v ten istý deň),
3. modlitba na úmysel Sv. Otca (stačí Otčenáš, Zdravas a Sláva Otcu).

Treba tiež vylúčiť akúkoľvek pripútanosť k hriechu aj k všednému.

2. skutok

Veriaci, ktorý v deň Spomienky na všetkých zosnulých nábožne navštívi kostol alebo kaplnku a pomodlí sa modlitbu Pána (Otčenáš) a urobí vyznanie viery (Verím v Boha), môže získať úplné odpustky, ktoré možno priradiť iba dušiam v očistci.

Okrem tohto odpustkového úkonu sa žiada na získanie úplných odpustkov splniť aj tri vyššie spomenuté podmienky. Ak k danému skutku, na ktoré sa viažu odpustky chýba, jedná z troch podmienok, veriaci získava iba čiastočné odpustky pre duše v očistci.

Prehľad bohoslužieb

		Vítaz		Ovčie	
10. 10.	Pondelok	18:00	za ZBP rodín Krokusovej, Uličnej a Baranovej		
11. 10.	Utorok	18:00	za ZBP rodiny Mačugovej		
12. 10.	Streda			18:00	za ZBP a uzdravenie rodiny Uličnej
13. 10.	Štvrtok	7:00	za ZBP rodiny Spišákovej		
14. 10.	Piatok	18:00	† Monika, Andrej, Mária, Jozef a Pavol	17:00	† Veronika Humeňanská (výročná)
15. 10.	Sobota	7:00	† Pavol Stahovec (výročná)	13:00	za miestnych hasičov
16. 10.	29. nedeľa cez rok - C	7:30	70: Anna Novotná	9:00	za farnosť
		10:30	† Jozef, Helena a Štefan Birošovci		
17. 10.	Pondelok				
18. 10.	Utorok	18:00	† Jakub, Regína a Ján Gregovci		
19. 10.	Streda			18:00	za ZBP Františky Jenčovej
20. 10.	Štvrtok	7:00	70: František Pošivák		
21. 10.	Piatok	18:00	† Albína Magdová (výročná)	17:00	za ZBP rodiny Mateja Jenču
22. 10.	Sobota	7:00	† Juliana a František Čechovci		
23. 10.	30. nedeľa cez rok - C	7:30	za farnosť	9:00	za ZBP Márie Balogovej a jej rodiny
		10:30	40. manž.: Mária a Marián Lutterovci		
24. 10.	Pondelok	18:00	† Cyril a Apolónia Novotní (38)		
25. 10.	Utorok	18:00	80: Milan Stašík		
26. 10.	Streda			18:00	† Ján a Mária Uliční
27. 10.	Štvrtok	7:00	† Ján, Apolónia a Jozef		
28. 10.	Piatok	18:00	† Darina Kovaľová (výročná)	17:00	† Bartolomej a Alžbeta
29. 10.	Sobota	7:00	45. manž.: Vladimír a Mária		
30. 10.	31. nedeľa cez rok - C	7:30	za ZBP rodiny Baluchovej	9:00	za farnosť
		10:30	† Štefan, Karol, Žofia, Eduard, Helena a Rastislav		
31. 10.	Pondelok	18:00	† Jozef Balucha		
1. 11.	Všetkých svätých	7:30	† Ján a Mária Pellovci	9:00	za farnosť
		10:30	† Anna Kollárová (výročná)		
2. 11.	Pamiatka zosnulých	7:00	† Štefan a Mária, Margita, Vavrinec a Mária	17:00	na úmysel Sv. Otca
		18:00	za všetkých zosnulých		
3. 11.	Štvrtok	7:00	za zosnulých v rodine Uličnej (55)		
4. 11.	Piatok	18:00	za ZBP rodín prístrešia „Za starým kostolom“	17:00	75: Cyril Kočík
5. 11.	Sobota	7:00	za živých a mŕtvych členov RB		
6. 11.	32. nedeľa cez rok - C	7:30	† Imrich Stašík	9:00	85: Vincent Kollár
		10:30	za farnosť		
7. 11.	Pondelok				
8. 11.	Utorok	18:00	† sr. Valentína a sr. Samuela		
9. 11.	Streda			17:00	60: Marcel Baloga
10. 11.	Štvrtok	7:00	† Žofia Gregová a Terézia Miškufová		
11. 11.	Piatok	18:00	† Valentín Baloga (výročná)	17:00	za živých a mŕtvych členov RB
12. 11.	Sobota	7:00	za zosnulých rodičov Forišovcov a Veľčokovcov		
13. 11.	33. nedeľa cez rok - C	7:30	† František st. a František ml. Čechovci	9:00	60: Peter Magda
		10:30	za farnosť		

4 až 11. september 2022 farská púť - Bazilika Santa Croce (Sv. Kríža) vo Florencii

4 až 11. september 2022 farská púť - Bazilika di Santa Maria degli Angeli v Assisi

Veriaci z Ovcia, pútnici do Assisi, Ríma a Florencie darovali oboetnú misku a kalich

29. 9. 2022 pan kanonik Mons. ICLic. Michal Jenča, ďakoval za 40 rokov knazstva

29. 9. 2022 veriaci z Ovcia putovali do Skalného sanktuária Božieho milosrdenstva na hore Butkov